

Arrest

nr. 74 604 van 3 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. FOSSEUR, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 september 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 oktober 2011.

1.3. Op 22 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 november 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shahidan Wali in de provincie Punjab. U werkte voor GEPCO (Gujranwala Electric Power Company), een elektriciteitsvoorzieningsbedrijf. Op 13 januari 2009 was u aan het werk voor Shahtaj Sugar Mills. Plots zag u drie mannen in een truck die een raket lanceerden op de fabriek. Toen ze voorbij reden, zag u zeer duidelijk hun gezicht. Op 16 januari 2009 was u aan het werk in de buurt van de stuwdam 'Head Rasul Barrage'. U bevond zich in bosrijk gebied toen u tien zwaar bewapende mannen zag, waaronder de drie mannen die u drie dagen voordien had gezien bij de aanval op de suikerfabriek. U dacht dat zij u niet gezien zouden hebben en begon hen in het geheim te filmen met uw GSM. Plots kwamen twee mannen op u af en namen u vast. De rest van de mannen volgden. Blijkbaar wisten ze toch dat u hen herkend had aan de suikerfabriek want ze riepen "Dit is de man". Ze namen uw GSM af en maakten hem kapot. U werd zodanig hard geslagen dat ze dachten dat u dood was. Een collega vond u later bewusteloos en u werd naar het ziekenhuis gebracht. Pas vijf dagen later kwam u weer bij bewustzijn. De politie vertelde u dat ze uw veiligheid niet langer konden garanderen zodra u het ziekenhuis zou verlaten. Gedurende vijf maanden was u in behandeling in het ziekenhuis van Islamabad. U kwam daar in contact met een smokkelaar. Uw broer regelde voor u een paspoort en u betaalde de smokkelaar om te zorgen voor een visum en de reis te regelen. Op 20 juni 2009 verliet u het ziekenhuis en keerde u terug naar huis in Shahidan Wali. Nog diezelfde dag kwamen mensen bij uw thuis naar u vragen. Uw vader zei hen dat u te ziek was en uw bed niet kon verlaten. Uw vader vond het te gevaarlijk om u thuis te laten overnachten en stuurde u weg. Drie dagen later, op 23 juni, kwamen er opnieuw mensen bij uw thuis naar u vragen. Uw vader zei dat u er niet was. Daarop schoten ze op uw vader waarna hij overleed. Sindsdien verbleef u samen met uw echtgenote en kinderen op verschillende plaatsen. Op 3 april 2010 keerden u en uw echtgenote terug naar huis om er papieren op te halen. Onderweg werden jullie op de motorfiets beschoten. Uw echtgenote was op slag dood. In afwachting van het visum dat de smokkelaar voor u zou regelen, leefde u de daaropvolgende maanden ondergedoken op verschillende plaatsen. Begin september was alles in orde en kon u het land verlaten. U reisde naar Lahore waar u op 5 september 2010 een vlucht nam naar Riyad en vervolgens naar Milaan. Daar verbleef u drie dagen bij Pakistanen die u er had leren kennen. Via hen vernam u dat er iemand naar Frankrijk zou reizen. U ging met die persoon mee. In Frankrijk ging u opnieuw naar iemand op zoek om naar België te reizen. Bij aankomst in België bleef u een nacht in het station. Daar ontmoette u een Pakistaan die u vertelde dat u asiel moest aanvragen. Op 13 september 2010 diende u dan ook een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis), uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader, de overlijdensakte van uw echtgenote, drie kopie's van FIR's (First Information Report), uw werkkaart, vier certificaten m.b.t. uw werk, medische attesten opgesteld in België, de "party ticket for PPP" van uw broer en twee krantenartikels m.b.t. de politieke activiteiten van uw broer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de aanval op de Shahtaj Sugar Mills, waarvan u getuige was, niet plaatsvond op 13 januari 2009 zoals u verklaarde maar wel op 14 februari 2009 (zie blauwe map). Bijgevolg is het onmogelijk dat u op 16 januari 2009 zwaar zou zijn geslagen omdat u drie dagen voordien de aanvallers zou herkend hebben. Dat u zich vergist zou hebben wat betreft de datum van de aanval waarbij u bijna werd vermoord, is niet aannemelijk. Dergelijke ernstige feiten blijven immers in het geheugen gegrift. Voorts zou het onderzoek m.b.t. de aanval die tegen u gericht was in het geheim gevoerd worden. U weet echter niet precies wat (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dat u bijna drie jaar na de feiten nog steeds niets weet over het onderzoek is wel erg bevreemdend. Verder verklaarde u dat uw vader op 23 juni 2009 zou zijn dood geschoten door mensen die naar u op zoek waren (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Op de overlijdensakte van uw vader staat echter dat hij een natuurlijke dood gestorven is (zie groene map). Hetzelfde geldt voor uw echtgenote. Zij zou volgens uw verklaringen op 3 april 2010 zijn dood geschoten door mensen die het op u gemunt hadden (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Volgens de overlijdensakte is zij echter een natuurlijke dood gestorven na een ziekte van 2 maanden en 4 dagen (zie groene map). Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde zwaar geslagen te zijn geweest en voor dood te zijn achtergelaten. U diende vijf maanden te revalideren in het ziekenhuis van Islamabad (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Uit de certificaten van uw werk bij GEPCO blijkt echter dat u van 3 augustus 2009 tot 5 september 2009 een opleiding volgde (zie groene map). Dat u anderhalve maand na een revalidatie van vijf maanden alweer een opleiding kon

volgen van uw werk is wel erg merkwaardig. Voorts verklaarde u in januari 2009 reeds een smokkelaar te hebben gecontacteerd om te zorgen voor een visum (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Nochtans zou u pas op 5 september 2010 het land hebben kunnen verlaten omdat u diende te wachten op het visum. Wanneer u werd gevraagd hoe het komt dat het zo lang duurde alvorens de smokkelaar het visum geregeld had, kon u hiervoor geen verklaring geven (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Wat betreft de laatste vijf maanden voor uw vertrek uit Pakistan, na de dood van uw echtgenote, verklaarde u opnieuw op verschillende plaatsen bij vrienden te hebben verbleven. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet verder weg in Pakistan kon verblijven, kon u hiervoor geen afdoende antwoord geven. U vertrouwde die vrienden en dacht dat u daar het veiligst was (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde tot aan je vertrek uit Pakistan nooit ergens anders te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Nochtans werd de NICOP die u voorlegde op 12 maart 2010, de periode waarin u verklaarde ondergedoken te hebben geleefd, uitgegeven in Italië. Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen m.b.t. uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw NICOP en uw geboortakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De overlijdensaktes van uw vader en uw echtgenote bevestigen louter hun dood. Volgens deze documenten stierven zij echter beiden een natuurlijke dood en hebben ze bijgevolg geen bewijswaarde voor uw relaas. De FIR's die u neerlegde zijn louter kopie's en kunnen met simpel knip- en plakwerk worden vervalst waardoor ze slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Bovendien zijn er enkele merkwaardige vaststellingen m.b.t. deze FIR's. Ten eerste zijn er twee verschillende balpennen gebruikt op de FIR van 16 januari 2009. Daarenboven is één van de twee handschriften een kopie en de andere een origineel handschrift toegevoegd op de kopie. Aan de linkerkant van de pagina is duidelijk een verticale lijn zichtbaar die aantoonde dat het om een kopie gaat. De tekst die op deze kopie werd geschreven in het blauw gaat echter verder dan de kopie van de FIR hetgeen duidelijk maakt dat het onmogelijk een kopie is van een originele FIR. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat elke FIR een uniek voorgedrukt serienummer bevat. Op die manier zijn FIR's uitgegeven in één wel bepaald politiestation chronologisch genummerd (zie blauwe map). Er werd echter vastgesteld dat het serienummer van de FIR van 3 april 2010 lager is dan het serienummer van de FIR van 23 juni 2009. Aangezien ze beiden in hetzelfde politiestation zijn uitgegeven is dit onmogelijk. Uw werkkaart en de vier certificaten m.b.t. uw werk tonen aan dat u voor GEPCO hebt gewerkt. Hieraan wordt niet getwijfeld. Ze hebben echter geen bewijswaarde wat betreft uw relaas. Evenmin hebben de "PPP Party Ticket" van uw broer en de krantenartikels over zijn politieke activiteiten enige meerwaarde te staving van uw asielrelaas. Zoals u zelf verklaarde hebben uw problemen niets te maken met politieke kwesties (zie gehoorverslag CGVS p. 9). De medische documenten opgesteld in België concluderen dat er niets verdacht gevonden is aan uw botten. Er zijn geen afwijkingen aan de bovenste ledematen die zouden kunnen wijzen op gevolgen van een voorafgaand trauma. Bijgevolg dragen zij evenmin bij tot de staving van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij in het verleden reeds werd mishandeld en bedreigd en hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omwille van het feit dat de autoriteiten geen voldoende bescherming en hulp bieden.

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer die hij tijdens de administratieve procedure had getoond, doch waarvan geen kopie was toegevoegd aan het administratief dossier.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de aanval op de suikerfabriek waarvan hij getuige zou zijn geweest plaatsvond op 14 februari 2009 en niet op 13 januari 2009 zoals hij beweert, (ii) hij niets weet over het onderzoek m.b.t. de aanval die tegen hem

gericht was, (iii) uit de overlijdensakten van zijn vader en echtgenote blijkt dat zij een natuurlijke dood zijn gestorven in tegenstelling tot wat hij beweert, (iv) uit de certificaten van zijn werk bij GEPCO blijkt dat hij van 3 augustus 2009 tot 5 september 2009 een opleiding volgde terwijl hij verklaarde zwaar geslagen te zijn geweest en voor dood te zijn achtergelaten op 16 januari 2009, (v) hij verklaarde de smokkelaar te hebben gecontacteerd in januari 2009 en hij nochtans pas op 5 september 2010 het land kon verlaten omdat hij diende te wachten op een visum, (vi) hij verklaarde tot aan zijn vertrek in Pakistan nooit ergens anders te hebben verbleven terwijl de NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis) op 12 maart 2010 in Italië werd uitgegeven, en (vii) de door hem in het kader van zijn asielaanvraag ingediende documenten de beslissing niet wijzigen, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.4. In de mate verzoeker stelt dat hij verklaarde dat de aanval op de suikerfabriek in februari plaatsvond en hij veronderstelt dat de tolk hem slecht begrepen heeft, kan hij de Raad niet overtuigen vermits verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen voorhield dat hij getuige was van de aanslag op 13 januari 2009 (DVZ stuk 9, p. 2 en gehoor CGVS, p. 8). Deze vaststelling hypothekeert in ernstige mate de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.5. Zo verzoeker probeert het motief met betrekking tot de overlijdensakten van zijn vader en zijn echtgenote en zijn bewering dat zij een gewelddadige dood zouden zijn gestorven te weerleggen met het argument *“De verzoeker zegde dat het is altijd gestorven zijn zelfs als het niet echt is”*, kan de Raad slechts opmerken dat uit deze zin niets concreets kan worden afgeleid dat het motief van de bestreden beslissing dienaangaande zou kunnen weerleggen of ontkrachten.

2.6. Verzoeker vervolgt dat er geen probleem was om zijn opleiding te volgen van 3 augustus 2009 tot 5 september 2009 aangezien zijn revalidatie in juni gedaan was. Indien verzoeker in februari zou zijn aangevallen en voor dood zijn achtergelaten is het inderdaad op zijn minst vreemd dat hij reeds in augustus aan een nieuwe opleiding kon deelnemen. Overigens dient te worden vastgesteld dat indien hij vijf maanden revalideerde deze revalidatie pas in juli afliep. Bovendien wordt verzoekers relaas met betrekking tot de aanval op zijn persoon door de deelname aan deze opleiding volledig onderuit gehaald. Immers, vermits verzoeker volgens zijn verklaringen ook na de revalidatie gevaar liep en hij daardoor samen met zijn echtgenote en kinderen op verschillende plaatsen bleef en pas op 3 april 2010 zouden zijn teruggekeerd naar hun huis, is het niet geloofwaardig dat verzoeker, indien dit relaas op enige waarheid zou berusten, zonder enige probleem deel genomen zou hebben aan een opleiding.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat hij lang moest wachten op zijn visum alvorens hij in september 2010 het land kon verlaten, stelt de Raad enkel vast dat verzoeker de waarheid niet spreekt vermits zijn NICOP werd uitgegeven in Italië op 12 maart 2010. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

2.8. Verzoeker probeert een verklaring te geven voor het motief met betrekking tot het serienummer van zijn FIR's, doch daarbij gaat hij volkomen voorbij aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt *“dat dit nummer niet verwijst naar de zaak, maar (...) een aanduiding (is) van de plaats in het logboek dat op het politiekantoor wordt bijgehouden. (...) Deze cijferreeks herbegint dus niet elk jaar”* (Subject related Briefing “Pakistan” “First Information Teport (F.I.R.), p. 7).

2.9. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de

geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas en stelt dat hij reeds werd mishandeld en geen beroep kan doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een gewapend conflict is.

2.12. De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die in origineel ter terechtzitting werden ingediend wordt niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS